

den Forretning bryde vi os ikke om". Baade Ordlyden i Betænkningen og den Forklaring, den fik under hele Behandlingen, nemlig kort og godt ved den Sætning, jeg her har nævnt, viser, at den ærede Minister ikke mødte Flertallet i Folkethinget paa den Side, der paa Grund af den hjemlige Politik ikke vilde behandle denne Sag, men ivertimod havde Flertallet i Folkethinget paa den Side, der vilde behandle Vestindien, aldeles uden Hensyn til den hjemlige Strid. Spørgsmaalet bliver da, om Ministeriet, saaledes som Sagen stod, kunde have noget Saad om, inden Forslaget blev forkastet, at føre den ind i et saadant Spor, at man kunde enes; men i den Retning blev der Intet gjort fra Ministeriets Side. Der blev ikke nævnt med et eneste Ord, at Ministeriet var villigt til at møde vort Mindretal med den Indrømmelse, at sende en Kommission derover, naar man kunde blive enig om dens Sammensætning. At Forholdet var opfattet paa samme Maade paa den anden Side af Thinget, fik vi at se paa Brevet fra denne Side nogle Dage efter. Jeg tror, at min Opfattelse er den rigtige. Det er den ærede Minister, der, uagtet han i og for sig havde Udsigt til ved en Forhandling at kunne naae, selvfølgelig ikke Gjennemførelsen af sin egen Mening i Et og Alt, men en paa konstitutionel Vis vedtagen Beslutning vedkommende Vestindien, ved en Opløsning af Folkethinget kastede dette Spørgsmaal ud paa alle Valgtribunerne i Landet. Jeg ønsker imidlertid, ikke at gaa dybere ind der; paa jeg har blot nævnt, hvorledes de faktisk Forhold vare i den Henseende.

Med Hensyn til det næste Punkt, nemlig Bureauaanene, har jeg sagt, at det ikke var det konstitutionelt Sædvansmæssige, det konstitutionelt Heldige, hvad den ærede Minister gjorde, at sende en halv Million til Vestindien — om end under en anden Form —, efter at Folkethinget havde negtet Bevillingen til Kolonialkassen. Det holder jeg ved. Jeg paastraa fremdeles, at det er uheldigt, at Ministeren ikke har været istand til under Forhandlingerne i Efteraaret, til enhver Tid og navnlig i Oktober Kvartal, at sætte os ind i, hvorledes Beløbet var indkommet, og hvad der riksredebent enten for den ærede Minister eller for Statskassen ved dette Bureauaan. Derpaa skal jeg imidlertid heller ikke komme nærmere ind. Jeg er enig med den ærede Minister i, hvad jeg ogsaa nævnte, at vi faae jo Leilighed til at forhandle dette; men fordi jeg ønsker, at der ikke skal gro Græs derover, men at vi skulle holde det i frisk Minde til en virkelig, oprigtig Forhandling med hinanden, derfor nævner jeg disse Punkter. Jeg nævner det, fordi jeg tror, at den Bæse, vi tage af denne Sag saavel som af den i Natur, Væsen og Forhold betydende Sag Mæret iforveien, vil bidrage til, at vi — hvad politisk Parti vi end tilhøre — stræbe at faae slaaet den almindelige Opfattelse fast, at det er ønskeligt hertilands at faae en saa

loyal konstitutionel, en saa omfindelig konstitutionel Afgjørelse, af alle foreliggende Sager som muligt; thi ellers vil det i Længden hevne sig selv. Det er derfor, jeg nævner det, ikke for at oprippe Stridigheder til Unytte.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Korvetten „Dagmar“. Jeg skal ikke negte, at jeg undrer mig over, at Ministeren nævnedes, at Grundlovens Bestemmelse, passende var sket Fyldest derved, at han i Slutningen af December foreslog paa Tillægsbevillingsloven, som vi efter Sædvane neppe faae færdig før i Slutningen af Finantsaaret, en Bevilling til et forlænget Ophold for denne Korvet. Det hedder i Grundlovens § 49, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven; den ærede Minister antydede, at han havde gjort Sit, naar han i et Forslag til Tillægsbevillingsloven har antydet Udgiften. Herimellem er der Forskjel, og jeg vil dog antage, at Regjeringen allerede under Samlingen ifjor, der endte omtrent den 15de Juni, maatte kunne have væsentlig det samme Skjøn over Forholdene som nu. Jeg har ikke fra Nogen, hverken fra Personer, der have været derover, eller fra Andre hørt, at Forholdene nu ere mere betænkelige, mere udsatte for Uro eller deslige, end de kunde ventes at blive, inden vi skilles ad i forrige Samling. Jeg skal imidlertid lade dette henstaa, det vil jo blive forhandlet senere ved Behandlingen af Finantsloven og af Tillægsbevillingsloven, og jeg indrømmer, at naar Spørgsmaalet ikke er af meget stor Betydning, hverken for vedkommende Regnskab eller for Statskassen, og der er nogen Forskjel i Skjønnet over, hvad der under saadanne Forhold kan være hensigtsmæssigt, maa man ikke sætte sit personlige Skjøn over den ansvarlige Regjering, naar der, som sagt, ikke er særlige Forhold, der begrunde, at et saadant Ansvar bør tages. Jeg nævner det imidlertid ganske vist som Noget, der heller ikke er normalt efter Grundlovens Bestemmelse.

Hvad Fællesfogeriet angaar, skal jeg heller ikke komme ind herpaa; men jeg gad dog nok vidst, om den ærede Minister vil faae een paa sin Side, naar jeg vil faae ni af Forretningsmænd, der have studeret den Sag, paa min Side, hvis man forelægger dem det Spørgsmaal: Har denne Lov berettiget nogen Regjering til ud af Statskassen at betale Kjøbmandsregninger med 50 pCt., naar vedkommende Kjøbmand saa toge Aktier for andre 50 pCt. — Det er min Anskuelse, at jeg vil faae Medhold i den almindelige Forretningsverden, og jeg nærer stærk Tvivl om, at Ministeren vil faae den juridiske Fortolkning i Almindelighed paa sin Side. Men jeg indrømmer den ærede Minister, at vi faae Leilighed til at drøfte dette Spørgsmaal nærmere, og det er ikke uden Betydning. Imidlertid har det ogsaa tilfaldt sin Betydning i den foreliggende Sag, hvor der spørges, om Statskassen skal betale aarlig i de